

Prológ

Hanbím sa to priznať, ale zvažovala som, že neprídem na bratovu svadbu.

„Vie o tom Eli?“ pýta sa ma Jade.

„O tom, že by som radšej objala podlahu verejných záchodov, než bola pri tom, ako si vymení manželský sľub s láskou svojho života?“

„Nie. O tom, že si ho *prepočula*.“

Pokrútim hlavou a nespúšťam zrak z korčúľ. Tvárim sa, že ľad predstavuje skutočnosť, o ktorej by som radšej nemala poňatia, a bodám doň naostrenou hranou. Štipka násilia mi vždy zdvihne náladu.

„Jednoducho tam nechoď. Uliat sa zo svadby na opačnom konci sveta by malo byť ľahké. Netkvie v tom celá pointa? Človek si splní povinnosť a pozve každého, koho kedy stretol, od strašidelnej tety so zbierkou bábik až po večne spoteného bratranca z tretieho kolena, pričom očakáva, že deväťdesiat percent z týchto známych sa s patričnou lútosťou neukáže.“

To je fakt. Ak by ľudia mali tisíc dolárov na dovolenku, určite by ich neminuli na ochutnávku nahovno torty na mieste, ktoré vybral niekto iný.“

„Teoreticky áno.“ Keby ten ľad trošičku krvácal, bolo by to oveľa uspokojujúcejšie. „Ale Eli má svadbu na opačnom konci sveta z iného dôvodu. Každému, kto si to nemôže dovoliť, zaplatí letenku.“ Najmä mne. Brat je odo mňa starší a má dobre platenú prácu, čo sú dve vlastnosti, ktoré zdieľa s každým ďalším pozvaným človekom.

Každý nemôže byť ako ja a žiť v nablýskanom, exkluzívnom svete doktorandov.

„Tak moment. Nie je tá svadba náhodou v poondiatom Taliansku? To musí stáť majland.“

„Nuž, môže si to dovoliť.“

„Aj tak. Nemôže byť radšej držgroš?“ Moja priateľka predstiera dávenie. „Neznášam štedrých ľudí.“

„Hejže, sú brutálne neznesiteľní.“ S doširoka roztvorenými rukami sa zatočím dozadu. „Budú mať malú svadbu. Príde tam ani nie tucet ich najbližších priateľov, ktorí spolu strávia celý týždeň pred svadbou. Ďalších tridsať hostí príde na predsvadobnú večeru. Pred pár dňami som mala slabú chvíľku – nie som na seba hrdá – a zaklamala som Elimu, že musím ostať v Austine, lebo ma čaká posledný pohovor k tomu MIT projektu. Povedala som mu, že môžem prísť až na samotný obrad.“ Povzdychnem si a doženiem Jade. Klzisko je takmer prázdne a ľad sa trblieta v žiare stropných reflektorov.

„Čo on na to?“

„Cível na mňa, akoby som mu uniesla psa, prezradila, že zúbková víla neexistuje, a pokúsila sa mu nakopať zadok. Súčasne. Tváril sa strašne ukrivdene.“

„Ako sa *opovažuje* vážiť si tvoju prítomnosť?“

„Veď som sa aj patrične rozzúrila. Myslela som si, že sme obaja bezcitní, pragmatickí jedinci, ktorí si nezakladajú na ceremóniách. Tváril sa, akoby som mu a jeho nastávajúcej neplánovala liezť na nervy najbližších päť až osem desaťročí.“

„Očividne z neho láska spravila ešte väčšieho mäkkýša, než si sa obávala. Ale nevešaj hlavu, kamoška.“ Jade spraví otočku a zastane predomnou, čím mi zatarasí cestu. „Hovoríš s odborníčkou s dlhoročnými skúsenosťami vo vyhováraní.“

„Pravdaže. Počúvam.“

„Najúčinnejší spôsob, akým sa dá vyhnúť akémukoľvek záväzku, je choroba, ktorá splňa tri enká.“ Postupne ich vyrátava na prstoch: „Je nechutná, nákazlivá a najmä náhla.“

Zažmurkám na ňu. Nezaváha ani na sekundu.

„Choroba ťa musí skoliť nečakane, aby sa jej nedalo predísť. Musí sa prenášať na ostatných, aby si nemohla cestovať. Najpodstatnejšie je, že musí vyvolávať pocit trápnosti. Môže sa prejavovať hnisavými vyrážkami. Zápachom. *Výtokom*. Musíš byť taká nechutná, že nikomu ani len nenapadne pochybovať o tvojom stave, pretože také čosi by si si určite nevymyslela...“

„Jade.“ Chytím ju za ruku. „Ďakujem za informácie. Sú neoceniteľné.“

„Máš za čo. Premýšľala som, že začnem robiť školenia.“

„Ale nehovorím ti to preto, aby si našla spôsob, ako sa tej svadbe vyhnem.“

„Jaj. Vážne?“

Zhlboka sa nadýchnem. „Ak chce, aby som bola na jeho svadbe, nenechám si ju ujsť. Koniec diskusie.“

„Aha, už chápem,“ povzdychne si. „Spomínaš si na časy, keď si ho nenávidela?“

„Hej. Nikdy mi nechýbali viac ako teraz,“ dodám a nasilu pokrčím plecami. „Je to iba týždeň. Asi som len príliš ufňukaná.“

„Myslíš?“

Kývnem hlavou a odpichnem sa od ľadu. Jade ma po chvíľke doženie. „Nezabudni, že v nezastaviteľnej hnačke poznáš priateľa.“ Chytí ma pod pazuchu... „Možno sa ti zíde, ak sa ocitneš za stolom oproti Conorovi Harknessovi?“